

Sygn. akt II Ca 1142/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 marca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Zbigniew Ciechanowicz
Sędziowie:	SSO Sławomir Krajewski (spr.) SSR del. Anna Winnicka-Kaliszewska
Protokolant:	sekr. sądowy Małgorzata Idzikowska-Chrzęszczewska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 marca 2013 roku w S.

sprawy z powództwa **K. Z. (1)**

przeciwko **Wspólnocie Mieszkaniowej nieruchomości (...) przy ul. (...) w S.**

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez powódkę

od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie

z dnia 27 czerwca 2012 r., sygn. akt I C 2059/10

oddala apelację.

Sygn. akt II Ca 1142/12

UZASADNIENIE

Powódka K. Z. (1) wniosła o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanej Wspólnoty Mieszkaniowej nieruchomości numer(...) i numer (...) przy ul. (...) w S. kwoty 15.289 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia następnego po dniu wniesienia pozwu.

W uzasadnieniu wskazała, że na w/w sumę składa się kwota 11.817,37 zł stanowiąca pobraną przez komornika sądowego bez podstawy prawnej część z kwoty 17.709,11 zł., jaką komornik uzyskał od powódki na skutek prowadzenia przez pozwaną Wspólnotę mieszkaniową egzekucji należności zasądzonych na rzecz Wspólnoty od K. Z. (1) w nakazie zapłaty wydanym w dniu 24 kwietnia 2008 roku przez Sąd Rejonowy w Szczecinie w postępowaniu upominawczym pod sygn. akt I Nc 318/08, który to nakaz zapłaty następnie utracił moc w rezultacie skutecznego wniesienia sprzeciwu. Powódka wskazała, że z zasądzonej od niej na rzecz Wspólnoty nakazem zapłaty sumy głównej stanowiącej kwotę 12.215,97 zł należna była jedynie część odpowiadająca 32,46 %, czyli kwota 3964,90 zł. Na podstawie tej proporcji

powódki wyliczyła, że należna wspólnocie część kosztów egzekucyjnych to kwota 749,89 zł. (faktycznie uiszczona przez powódkę to kwota 2310,19 zł); należna część kosztów procesu to kwota 982,89 zł. (faktycznie uiszczona przez powódkę to kwota 3028 zł); należna część pozostałych wydatków poniesionych przez Wspólnotę to kwota 194,06 zł. (faktycznie uiszczona przez powódkę to kwota 597,86 zł). Powódka wyliczyła sumę należną od niej pozwanej Wspólnocie na łączną kwotę 5891,74 zł, którą odjęła od kwoty uzyskanej faktycznie przez komornika w toku egzekucji, tj. kwoty 17.709,11 zł, co dało należność główną dochodzoną w niniejszej sprawie, tj. 11.817,37 zł. Poza tą kwotą powódka wniosła o zasądzenie na jej rzecz także skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie wyliczonych od w/w należności za okres od dnia 13 sierpnia 2008 roku do dnia 30 listopada 2010 roku - na sumę 3471,63 zł.

Pozwana w odpowiedzi na pozew wniosła o odrzucenie pozwu w części oraz oddalenie powództwa w pozostałym zakresie.

W uzasadnieniu żądania oddalenia powództwa strona pozwana wskazała, że komornik przelał na rzecz wspólnoty kwotę 15.315,36 zł, a nie sumę wskazywaną przez powódkę. Podstawę oddalenia żądania winien stanowić art. 411 pkt 1 kc, jako że spełniając świadczenie, powódka wiedziała, że nie jest do niego zobowiązana. Powódka zaś nie podjęła żadnych działań zmierzających do uniemożliwienia egzekucji. Dodatkowo podniosła, że środki pozyskane od powódki zostały przez pozwaną zużyte. Pozwana zakwestionowała również wyliczenie odsetek żądanych w pozwie.

Postanowieniem z dnia 16 sierpnia 2011 roku pozew został odrzucony w części, tj. w zakresie żądania zasądzenia kwoty 3391,65 zł oraz odsetek ustawowych od ww. sumy liczonych od dnia 13 sierpnia 2008 roku, które stanowiły kwotę 996,36 zł.

Postanowienie powyższe stało się prawomocne i do rozpoznania pozostało żądanie zapłaty kwoty 8425,72 zł tytułem należności głównej oraz 2475,27 zł, tytułem skapitalizowanych odsetek.

Wyrokiem z dnia 27 czerwca 2012 roku Sąd Rejonowy Szczecin - Centrum w Szczecinie: zasądził od pozwanej Wspólnoty Mieszkaniowej nieruchomości numer(...) i numer(...) przy ul. (...) w S. na rzecz powódki K. Z. (1) kwotę 8425,72 zł, wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi w stosunku rocznym od dnia 13 grudnia 2010 roku do dnia zapłaty; oddalił powództwo w pozostałej części (II.) i wreszcie zasądził od powódki na rzecz pozwanej kwotę 608 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Powyższe orzeczenie zostało wydane na podstawie następujących ustaleń faktycznych:

W dniu 3 czerwca 2006 roku K. Z. (1) na podstawie umowy darowizny, którą zawarła z E. R., nabyła prawo odrębnej własności lokalu mieszkalnego numer (...), położonego w budynku przy placu (...) w S..

Na dzień 1 lutego 2006 roku wysokość opłat związanych z powyższym lokalem przypadających na rzecz wspólnoty tytułem zaliczki na poczet kosztów zarządu nieruchomością wspólną, zaliczki na poczet centralnego ogrzewania, zimniej wody, wywozu odpadów oraz odprowadzenia ścieków opiewała na łączną kwotę 153,59 zł. Wysokość miesięcznej należności na fundusz remontowy opiewała na kwotę 10,18 zł.

W dniu zbycia prawa do tego lokalu E. R. zalegała wobec wspólnoty mieszkaniowej z opłatami z tytułu zaliczek na poczet kosztów zarządu nieruchomością wspólną oraz należności na fundusz remontowy na łączną kwotę 7782,42 zł.

Pismem z dnia 5 czerwca 2006 roku, skierowanym do zarządcy nieruchomości przy ulicy (...) i przy Placu (...) w S., którym jest (...) spółka z o.o. w S., K. Z. (1) poinformowała o wejściu w posiadania mieszkania numer (...) w budynku przy Placu (...) w S., wniosła ponadto o przesłanie statutu i regulaminu wspólnoty, harmonogramu opłat, numeru konta oraz poinformowała, że w mieszkaniu będzie mieszkać jedna osoba, zaś w jej imieniu wszelkie sprawy będzie prowadził ojciec Z. Z., którego adres zamieszkania w miejscowości U. K. Z. (1) wskazała jako swój adres korespondencyjny. Pismo to zostało doręczone zarządcy pozwanej wspólnoty w dniu 6 czerwca 2006 roku.

K. Z. (1) po nabyciu prawa własności w/w lokalu nie regulowała na rzecz wspólnoty należności z tytułu zaliczek na poczet kosztów zarządu nieruchomością wspólną i innych opłat oraz na fundusz remontowy. W dniu 30 kwietnia

2007 roku Z. Z. jako pełnomocnik powódki odebrał informację o wysokości opłat związanych z lokalem jego córki przy Placu (...) w S..

Łączna wysokość opłat z tytułu zaliczki na koszty zarządu nieruchomością wspólną, ogrzewanie, zimną wodę oraz wywóz nieczystości i odprowadzenie ścieków wynosiła w okresie od czerwca 2006 roku do października 2007 roku wynosiła 159,70 zł miesięcznie. W listopadzie i grudniu 2007 roku zaliczki te opiewały na kwotę 146,86 zł miesięcznie. W okresie od stycznia 2008 roku do marca 2008 roku zaliczki te wynosiły po 156,32 zł miesięcznie.

Natomiast wysokość należności z tytułu funduszu remontowego w okresie od czerwca 2006 roku do kwietnia 2007 roku opiewała na kwotę 10,18 zł miesięcznie. W okresie od maja 2007 roku do marca 2008 roku opiewała na kwotę po 14,25 zł miesięcznie.

Za okres od dnia 1 czerwca do grudnia 2006 roku zaległość z tytułu zaliczek wyniosła 1075,13 zł, zaś z tytułu funduszu remontowego 71,26 zł, co razem stanowiło kwotę 1146,39 zł.

Za okres od stycznia do grudnia 2007 roku zaległość z tytułu zaliczek (po zaliczeniu not korygujących zmniejszających należność o sumę 283,60 zł) wyniosła 1447,42 zł, zaś z tytułu funduszu remontowego 171,01 zł (po zaliczeniu noty korygującej zwiększającej należności o kwotę 16,29 zł), co razem stanowiło kwotę 1618,43 zł.

Za okres od stycznia do marca 2008 roku zaległość z tytułu zaliczek wyniosła 468,96 zł, zaś z tytułu funduszu remontowego 42,75 zł, co razem stanowiło kwotę 511,71 zł.

Pismem z dnia 27 lipca 2007 roku zarządca działający w imieniu wspólnoty nieruchomości numer (...) przy ul. (...) i numer (...) przy Placu (...) w S. wezwał K. Z. (1) do zapłaty zaległości z tytułu zaliczek i opłat związanych z lokalem stanowiącym własności powódki, których wysokość określił na kwotę 9068,47 zł, a nadto zaległości z tytułu wpłat na fundusz remontowy, których wysokość określił na kwotę 710,56 zł. Powyższe zaległości zostały wyliczone przez pozwaną wspólnotę wg stanu na dzień 27 lipca 2007 roku. Pismo powyższe zostało skierowane na wskazany przez K. Z. (1) adres do korespondencji w miejscowości U., gdzie w dniu 6 sierpnia 2007 roku odebrał je Z. Z..

W dniu 7 sierpnia 2007 roku K. Z. (1) w odpowiedzi na powyższe wezwanie odmówiła zapłaty żądanej sumy i nawiązała do propozycji, jakie złożyła wspólnocie w swoim piśmie z dnia 7 maja 2007 roku w odpowiedzi na wcześniejsze wezwanie do zapłaty. Wskazała, że jeżeli wspólnota nie akceptuje jej propozycji, to winna skierować sprawę do sądu. Pismo K. Z. (1) zostało doręczone zarządcy wspólnoty.

W dniu 28 marca 2008 roku Wspólnota Mieszkaniowa nieruchomości numer(...)i numer(...)przy ul. (...) w S. wniosła przeciwko K. Z. (1) pozew z żądaniem zapłaty kwoty 12.215,97 zł, wraz z odsetkami ustawowymi od dnia złożenia pozwu oraz kosztami postępowania. W uzasadnieniu wskazała, że na dochodzoną należności składa się kwota 11.057,11 zł z tytułu zaległości w uiszczaniu zaliczek (na kwotę 10.233,15 zł) oraz wpłat na fundusz remontowy (na kwotę 824,56 zł) oraz kwota 1158,26 zł z tytułu skapitalizowanych odsetek. Dołączone do pozwu stany kont dla lokalu K. Z. (1) obejmowały naliczenie za okres od dnia 1 stycznia 2005 roku do dnia 17 marca 2008 roku. Bilans otwarcia należności z tytułu zaliczek na poczet kosztów zarządu nieruchomością wspólną na dzień 1 stycznia 2006 roku wskazywał zadłużenie na kwotę 6775,38 zł, zaś z tytułu funduszu remontowego zadłużenie wynosiło 488,64 zł. Jako adres zamieszkania K. Z. (1) wskazany został adres mieszkania przy Placu (...) w S.. Sprawa była prowadzona pod sygnaturą akt I Nc 318/08.

W dniu 24 kwietnia 2008 roku wydany został nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym pod sygnaturą akt I Nc 318/08, zasądzający od K. Z. (1) na rzecz Wspólnoty Mieszkaniowej nieruchomości numer (...) przy ul. (...) w S. kwotę 12.215,97 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 28 marca 2008 roku do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania w łącznej wysokości 2556 zł. Odpis powyższego nakazu zapłaty wraz z odpisem pozwu skierowano do K. Z. (1) na adres mieszkania przy Placu (...) w S.. Przesyłka sądowa nie została odebrana przez adresatkę i zwrócono ją do nadawcy jako niepodjętą po dwukrotnym prawidłowym awizowaniu jej nadejścia. Przesyłka powyższa została uznana za prawidłowo doręczoną i nakaz został uznany za prawomocny.

Orzeczeniu temu w dniu 4 czerwca 2008 roku została nadana klauzula wykonalności i tytuł wykonawczy doręczono pełnomocnikowi wspólnoty.

Na podstawie powyższego tytułu wykonawczego Wspólnota Mieszkaniowa nieruchomości numer(...) przy ul. (...) w S. wszczęła przeciwko K. Z. (1) postępowanie egzekucyjne, zmierzające do wykonania tegoż nakazu zapłaty. Postępowanie egzekucyjne - pod sygn. akt KM 1071/08, prowadził Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Szczecinie P. M., który w dniu 11 sierpnia 2008 roku doręczył K. Z. (1) zawiadomienie o wszczęciu egzekucji na adres jej zamieszkania w U.. W zawiadomieniu o wszczęciu egzekucji należność główna została określona na kwotę 12.215,97 zł, odsetki na dzień 5 sierpnia 2008 roku na kwotę 504,20 zł, koszty procesu na 2556 zł, zaś wydatki gotówkowe na kwotę 5,55 zł. Komornik poinformował K. Z. (1), że dalsze odsetki wynoszą 3,85 zł dziennie, zaś do powyższych kwot należy doliczyć 15 % opłaty egzekucyjnej oraz 1 zł tytułem opłaty za przelew.

W dniu 12 sierpnia 2008 roku K. Z. (1) sporządziła wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty z dnia 24 kwietnia 2008 roku, wskazując w nim, że nie doręczono jej na adres zamieszkania korespondencji sądowej i o sprawie dowiedziała się dopiero od komornika. Wskazała, że jako stronie pozwanej uniemożliwiono jej udział w tym postępowaniu. Wniosek powyższy został przez K. Z. (1) wysłany do sądu w dniu 12 sierpnia 2008 roku. Faktycznie wpłynął zaś do sądu w dniu 14 sierpnia 2008 roku.

W dniu 12 sierpnia 2008 roku K. Z. (1) wpłaciła na rzecz komornika prowadzącego postępowanie egzekucyjne pod sygn. akt KM 1071/08 kwotę 17.621 zł na poczet należności dochodzonej od niej w drodze egzekucji prowadzonej na podstawie tytułu wykonawczego – nakazu zapłaty z dnia 24 kwietnia 2008 roku.

Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Szczecinie P. M. postanowieniem wydanym dnia 21 sierpnia 2008 roku w punkcie 1) ustalił koszty przeprowadzenia egzekucji w sprawie prowadzonej pod sygn. akt KM 1071/08 na łączną kwotę 2310,19 zł, na którą składały się: koszty doręczenia środków pieniężnych w wysokości 1 zł, koszty doręczenia korespondencji na kwotę 22,20 zł oraz opłata stosunkowa w wysokości 2286,99 zł; zaś w punkcie 2) zakończył postępowanie egzekucyjne i pozostawił tytuł wykonawczy w aktach sprawy. Podstawą wydania postanowienia było zaspokojenie przez K. Z. (1) egzekwowanych roszczeń w całości oraz uiszczenie wszystkich kosztów postępowania egzekucyjnego.

Komornik po wyegzekwowaniu od K. Z. (1) kwoty 17.621 zł przelał następnie na rzecz Wspólnoty Mieszkaniowej nieruchomości numer (...) przy ulicy (...) w S. kwotę 15.315,36 zł.

Wspólnota sumę uzyskaną na skutek egzekucji przeznaczyła na pokrycie bieżących zobowiązań wobec dostawców energii elektrycznej, energii cieplnej, wody, a także za wywóz śmieci oraz odprowadzenie ścieków. Ze względu na to, że członkowie wspólnoty nie regulowali na bieżąco przypadających na nich zobowiązań z tytułu zaliczek, wspólnota nie była w stanie terminowo regulować należności na rzecz swoich kontrahentów, stąd też miała wobec nich długi. Na dzień 31 grudnia 2008 roku wspólnota posiadała na rachunku bankowym 65.797,06 zł, jej zadłużenie wobec kontrahentów – dostawców energii elektrycznej, energii cieplnej, wody, firmy wywożącej odpady oraz przyjmującej ścieki, firmy sprzątającej, firmy dokonującej bieżących napraw – wynosiło 39.016,02 zł. Zobowiązania wspólnoty wobec właścicieli lokali z tytułu zwrotu nadpłat zaliczek za rok 2008 opiewały na kwotę 59.428,84 zł. Długi wspólnoty przenosiły o 32.647,80 zł wartość posiadanych przez nią środków na rachunku bankowym. Jednocześnie właściciele lokali zalegali wobec niej z tytułu zaliczek na łączną kwotę 42.848,78 zł.

K. Z. (1) w piśmie z dnia 4 września 2008 roku skierowanym do sprawy o sygn. akt I Nc 318/08 wniosła o doręczenie jej kompletu dokumentów związanych z tą sprawą. Pismo powyższe zostało wniesione do Sądu Rejonowego w Szczecinie w dniu 8 września 2008 roku.

W dniu 13 października 2008 roku Sąd Rejonowy w Szczecinie przywrócił K. Z. (1) termin do złożenia sprzeciwu od nakazu zapłaty wydanego w dniu 24 kwietnia 2008 roku. Sprawa została skierowana do rozpoznania na rozprawie i była prowadzona w dalszym ciągu pod sygn. akt I C 1372/08, a następnie, po zniesieniu Sądu Rejonowego w Szczecinie

oraz utworzeniu Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie i przekazaniu temu sądowi sprawy do dalszego prowadzenia, pod sygn. akt I C 2485/09. Pełnomocnikiem K. Z. (1) w tym postępowaniu był jej ojciec – Z. Z..

K. Z. (1) zaskarżyła nakaz zapłaty w części, zaskarżając go co do kwoty 8305,97 zł, w którym to zakresie orzeczenie to utraciło moc.

Natomiast co do kwoty 3910 zł K. Z. (1) uznała roszczenia strony przeciwnej. W tej części nakaz zapłaty stał się orzeczeniem prawomocnym.

Po otrzymaniu odpisu sprzeciwu K. Z. (1) pełnomocnik Wspólnoty Mieszkaniowej nieruchomości numer (...) przy ul. (...) w S. cofnęła pozew i rzekła się roszczenia co do kwoty 8305,97 zł z uwagi na uregulowanie w tej części przez K. Z. (1) należności ujętej w nakazie zapłaty. Pełnomocnik wspólnoty wskazała, że dokonana zapłata wyczerpała roszczenia objęte żądaniem wspólnoty w tej sprawie.

W efekcie cofnięcia pozwu połączonego ze zrzeczeniem się roszczenia postępowanie w powyższej sprawie zostało ostatecznie umorzone postanowieniem z dnia 16 czerwca 2010 roku, które stało się prawomocne.

W dniu 8 października 2008 roku K. Z. (1), w toku procesu prowadzonego przeciwko niej z powództwa wspólnoty pod sygn. akt I Nc 318/08 o zapłatę kwoty 12.215 zł 97 gr., wniosła pozew, w którym domagała się zasądzenia na jej rzecz od wspólnoty mieszkaniowej kwoty 3391,65 zł oraz odsetek ustawowych od w/w sumy liczonych od dnia 13 sierpnia 2008 roku. Pozew ten został wyłączony do osobnego rozpoznania i zarejestrowany pod sygn. akt I C 1434/08, a następnie, po zniesieniu Sądu Rejonowego w Szczecinie oraz utworzeniu Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie i przekazaniu temu sądowi sprawy do dalszego prowadzenia, pod sygn. akt C 620/09. W uzasadnieniu żądania w sprawie o sygn. I C 620/09 K. Z. (1) wskazała, że komornik sądowy pobrał od niej na podstawie nakazu zapłaty wydanego w sprawie o sygn. akt I Nc 318/08 łącznie kwotę 17.709,11 zł, w tym kwotę główną na sumę 12.215,97 zł, z której kwota 8305,97 zł została pobrana bez podstawy prawnej. Na tej podstawie K. Z. (1) wyliczyła, że 67,99 % pobranej od niej kwoty została uzyskana bez podstawy prawnej, co oznacza, że z kwoty 17.709,11 zł, jaką komornik uzyskał od niej na skutek prowadzenia przez wspólnotę mieszkaniową egzekucji należności zasądzonych na rzecz wspólnoty od K. Z. (2) w nakazie zapłaty wydanym w dniu 24 kwietnia 2008 roku pod sygn. akt I Nc 318/08, została pobrana nienależnie kwota 12.040,42 zł, odpowiadająca 67,99 % powyższej sumy. K. Z. (1) uznała, że na skutek wniesienia przez nią sprzeciwu w sprawie o sygn. akt I Nc 318/08 w postępowaniu toczącym się po wniesieniu sprzeciwu będzie rozpoznawana kwestia zgłoszonego przez nią żądania zasądzenia na jej rzecz od wspólnoty mieszkaniowej części środków pobranych od K. Z. (1) przez komornika sądowego – w zakresie żądania zwrotu kwoty 8305,97 zł, części odsetek wyliczonych w toku egzekucji – w odniesieniu do kwoty 342,80 zł oraz odsetek od obu ww. kwot od dnia 13 sierpnia 2008 roku. W związku z powyższym w sprawie zarejestrowanej pod sygn. akt I C 620/09 K. Z. (1) domagała się zasądzenia na jej rzecz od pozwanej wspólnoty pozostałej części z kwoty 12.040,42 zł, która w jej przekonaniu winna zostać zwrócona jej przez wspólnotę, tj. kwoty 3391,65 zł.

Postępowanie zakończyło się wydaniem przez Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie w dniu 13 sierpnia 2009 roku wyroku oddalającego powództwo i zasądającego od K. Z. (1) na rzecz pozwanej wspólnoty zwrotu kosztów postępowania. Wyrok ten stał się prawomocny w dniu 4 września 2009 roku.

K. Z. (1) wystosowała wezwanie do zapłaty z dnia 20 stycznia 2009 roku adresowane do „Wspólnoty Mieszkaniowej (...) spółka z o.o. w S.”, w którym zażądała „w oparciu o pismo z dnia 10 listopada 2008 roku (odpowiedź powódki na sprzeciw)” zapłaty na swoją rzecz kwoty 8648,77 zł, na którą składała się kwota 8305,97 zł „z tytułu uznania roszczenia przez Powódkę na rzecz Pozwanej we wniesionym sprzeciwie od nakazu zapłaty” oraz kwota 342,80 zł – „odsetki od kwoty odsetek (504,20 zł), stanowiące udział 67,99 %”. Dla dokonania wpłaty określiła siedmiodniowy termin. Wezwanie zostało doręczone (...) spółce z o.o. w S. w dniu 21 stycznia 2009 roku.

W dniu 8 lutego 2010 roku na rozprawie w sprawie z powództwa Wspólnoty Mieszkaniowej nieruchomości numer (...) przy ul. (...) w S. przeciwko K. Z. (1), prowadzonej ówczesnie pod sygn. akt I C 2485/09, doręczono Z. Z. jako pełnomocnikowi K. Z. (1) odpis pozwu z dnia 18 marca 2008 roku wraz z załącznikami, odpis pisma procesowego

wspólnoty z dnia 21 kwietnia 2008 roku, odpis postanowienia z dnia 23 kwietnia 2008 roku, odpis nakazu zapłaty z dnia 24 kwietnia 2008 roku wraz z pouczeniami.

K. Z. (1) skierowała do Wspólnoty Mieszkaniowej nieruchomości numer (...) przy ul. (...) w S. wezwanie do zapłaty z dnia 1 grudnia 2010 roku, w którym zażądała zapłaty kwoty 11.817,37 zł „[...] w związku z brakiem stosunku prawnego z okresu sprzed 03.06.2006 r., a wyegzekwowanej przez Organ Egzekucyjny na podstawie nakazu zapłaty [...]”. Ponadto K. Z. (1) zażądała od wspólnoty kwoty 3417,63 zł tytułem odsetek naliczonych od powyższej kwoty za okres od dnia 13 sierpnia 2008 roku do dnia 30 listopada 2010 roku. Dla dokonania wpłaty określiła siedmiodniowy termin. Wezwanie zostało doręczone zarządcy nieruchomości w dniu 2 grudnia 2010 roku.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał powództwo za uzasadnione w części odpowiadającej kwocie głównej żądania, pozostałej do rozpoznania po częściowym odrzuceniu pozwu, wskazując, że podstawę prawną rozstrzygnięcia niniejszej sprawy w odniesieniu do części zasądzonego roszczenia stanowiły przepisy o bezpodstawnym wzbogaceniu, a w pozostałym zakresie przepisy regulujące naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym.

Zdaniem Sądu dochodzoną przez powódkę należność należało rozpatrywać na dwóch płaszczyznach – kwoty faktycznie uzyskanej przez wspólnotę bez podstawy prawnej kosztem powódki oraz kwoty, którą w nieuzasadnionej części pobrano od powódki w toku postępowania egzekucyjnego i która przypadła na rzecz komornika z tytułu opłaty egzekucyjnej oraz zwrotu poniesionych przez niego wydatków – w części, w jakiej pobrał te opłaty od sumy, która nie należała się wspólnotie.

Ta pierwsza kwota będzie istotnie stanowić świadczenie pozyskane przez pozwaną wspólnotę nienależnie, ale co do tej drugiej kwoty, to stanowi ona szkodę poniesioną przez powódkę, jako że środki te wyszły z jej majątku, ale nie wpłynęły na rachunek pozwanej, a przypadły komornikowi. Pozwana wspólnota nie uzyskała zatem tego świadczenia i nie było możliwe zastosowanie do żądania zapłaty tej kwoty przepisów o zwrocie świadczenia nienależnego. Ponieważ jednakże powódka wydatkowała tę kwotę na skutek działań pozwanej wspólnoty, do czego by nie doszło, gdyby w sprawie o sygn. I Nc 318/08 zgłoszono wyłącznie te żądania, które znajdowały uzasadnienie faktyczne i podstawy prawne, to należało do tej części żądania zastosować przepisy dotyczące wyrządzenia szkody czynem niedozwolonym. Gdyby bowiem wspólnota postępowała zgodnie z obowiązującym prawem i dochodziła na drodze sądowej tylko tej sumy, co do której K. Z. (1) pozostawała jej dłużnikiem, to do takiej sytuacji by nie doszło. Wystąpienie zaś tej sytuacji zostało wywołane bezprawnym (na gruncie prawa cywilnego) działaniem pozwanej wspólnoty. Ponieważ strona powodowa nie wskazywała podstawy prawnej swoich roszczeń, a jedynie opisała fakty, które stanowiły oparcie jej żądania, to zadaniem Sądu było rozpoznanie sprawy w granicach przedstawionego stanu faktycznego, na podstawie przepisów, które znajdują zastosowanie do ustalonych okoliczności faktycznych.

Zasadnicze znaczenie w ocenie Sądu I instancji dla rozstrzygnięcia sprawy ma kwestia rzeczywistej wysokości zadłużenia K. Z. (1) w stosunku do pozwanej wspólnoty, jakiego wspólnota mogła się od niej domagać w postępowaniu prowadzonym pod sygn. akt I Nc 318/08. Żądanie w w/w sprawie obejmowało zadłużenie powstałe w okresie od stycznia 2005 roku (a w zasadzie jeszcze wcześniej, jako że wspólnota wykazywała w załączonych do pozwu stanach kont, że w dniu 1 stycznia 2005 roku istniało zadłużenie, które stanowiło część składową żądania objętego pozwem) do dnia 17 marca 2008 roku. Tymczasem K. Z. (1) mogła odpowiadać wyłącznie za zadłużenie powstałe po dacie nabycia przez nią prawa własności lokalu przy Placu (...) w S., a zatem począwszy od dnia 3 czerwca 2006 roku. W razie sporu sądowego dotyczącego tego typu należności nowy właściciel nie jest legitymowany biernie i kierowane wobec niego powództwo winno podlegać oddaleniu.

K. Z. (1) odpowiadała zatem wobec wspólnoty wyłącznie za te zadłużenia, do których powstania sama doprowadziła po nabyciu własności lokalu.

W sprawie toczącej się z powództwa wspólnoty pod sygn. akt I Nc 318/08 były to zatem wyłącznie zadłużenia za okres od dnia 3 czerwca 2006 roku do dnia 17 marca 2008 roku. Kwota należności głównej, jakiej wspólnota mieszkaniowa skutecznie mogła domagać się od K. Z. (1) za powyższy okres, opiewała na łączną sumę 3260,16 zł.

W ocenie Sądu Rejonowego wspólnota miała pełną świadomość tego, od kiedy K. Z. (1) stała się właścicielką lokalu, jako że otrzymała w tym względzie stosowne zawiadomienie już w dniu 6 czerwca 2006 roku (kiedy to informacja powyższa wpłynęła do siedziby zarządcy wspólnoty), a nadto w okresie poprzedzającym wniesienie pozwu prowadziła z K. Z. (1) korespondencję dotyczącą zadłużenia (nota bene kierując ją na wskazany adres dla korespondencji, a nie na adres lokalu będącego własnością powódki). Tym samym wniesienie powództwa o zapłatę sumy, na którą składały się, poza długami K. Z. (1), także długi poprzedniej właścicielki lokalu, stanowiło świadome działanie wspólnoty, która zamierzała w ten sposób uzyskać od nowej właścicielki zaspokojenie długów, które ciążyły na E. R.. Jedynie dzięki temu, że jako adres zamieszkania K. Z. (1) wskazany został adres lokalu przy Placu (...), pod którym powódka faktycznie nie zamieszkiwała, udało się wspólnocie uzyskać tytuł wykonawczy na całą dochodzoną sumę i wszcząć postępowanie egzekucyjne dla ściągnięcia zasądzonej nakazem zapłaty kwoty. Ponieważ nakaz zapłaty wydany w sprawie I Nc 318/08 stał się prawomocny co do kwoty 3910 zł, to należało ocenić, czy suma uzyskana przez wspólnotę ponad tę kwotę była należna, a jeżeli nie, to w jakiej części stanowiła świadczenie nienależne.

Z zasądzonej sumy głównej wraz ze skapitalizowanymi odsetkami po odjęciu części uznanej przez K. Z. (1), co do której nakaz zapłaty stał się prawomocny, pozostało zatem 8305,97 zł, co do których nie zachodzi powaga rzeczy osądzonej w sprawie o sygn. akt I Nc 318/08. Na ujętą w nakazie zapłaty należność składała się suma główna określona na 11.057,11 zł z tytułu zaległości w uiszczaniu zaliczek i wpłat na fundusz remontowy oraz kwota 1158,26 zł tytułem skapitalizowanych odsetek. Z tej kwoty jedynie 3260,16 gr. stanowiła suma zadłużenia K. Z. (1), zaś pozostała część, to dług jej poprzedniczki, a zatem kwota nienależna, która wynosiła 7796,95 zł ($11\ 057,11\ \text{zł} - 3260,16\ \text{zł} = 7796,95\ \text{zł}$). Nienależne w części były również odsetki skapitalizowane przez wspólnotę, jako że naliczono je od nieprawidłowej podstawy i żądanie w tym zakresie było nieuzasadnione ponad kwotę odpowiadającą 30 % wyliczonej sumy, tj. ponad sumę 347,48 zł. Wobec tego kwota 810,78 zł uzyskana przez wspólnotę od powódki pozbawiona była podstaw. Stąd też o tę wartość należy podnieść sumę pobraną bez rzeczywistej podstawy, co daje łącznie kwotę 8607,73 zł, której wspólnota nie powinna była uzyskać od K. Z. (1). Gdyby wspólnota skierowała na drogę sądową pozew o zasądzenie na jej rzecz wyłącznie uzasadnionych roszczeń, to wydany w takim postępowaniu nakaz zapłaty opiewałby na łączną kwotę 3607,64 zł (kwota główna 3260,16 zł + odsetki 347,48 zł = 3607,64 zł).

Ponieważ jednak powódka uznała roszczenia co do kwoty 3910 zł (zatem faktycznie wyższej od należnej) i zaskarżyła nakaz zapłaty tylko co do kwoty 8305,97 zł, to w ocenie Sądu należy przyjąć, że uzyskane przez wspólnotę świadczenie było nienależne jedynie do tej wysokości.

Poza należnością główną nakaz zapłaty obejmował ponadto odsetki ustawowe od kwoty 12.215,97 zł od dnia 28 marca 2008 roku do dnia zapłaty, co dało w dniu 5 sierpnia 2008 roku kwotę 504,20 zł. Tymczasem kwota należnych wspólnocie odsetek ustawowych naliczonych od zadłużenia w uznanej przez K. Z. (1) wysokości (3910 zł) od dnia 28 marca 2008 roku do dnia wpłaty, czyli 12 sierpnia 2008 roku, opiewała na sumę 168,77 zł. Wszystko, co uzyskała wspólnota ponad tę kwotę stanowiło świadczenie nienależne, które odpowiadało kwocie 335,43 zł.

Także wysokość kosztów postępowania zasądzonych nakazem zapłaty z dnia 24 kwietnia 2008 roku, opiewająca na kwotę 2556 zł, nie odpowiada wysokości, na jaką powinny opiewać koszty, gdyby powództwo obejmował faktyczną kwotę zadłużenia. Przy czym, zdaniem Sądu, należności z tytułu kosztów należało obliczyć nie poprzez stosowanie proporcji kwoty faktycznie należnej (uznanej przez K. Z. (1)) do kwoty pobranej przez wspólnotę, ale w oparciu o obowiązujące przepisy na podstawie wartości przedmiotu sporu odpowiadającej uznanej kwocie. Oznacza to, że wspólnota uzyskała od K. Z. (1) z tytułu kosztów postępowania kwotę o 1890 zł wyższą od uzasadnionej wysokością zadłużenia powódki wobec wspólnoty.

Uwzględniając powyższe Sad Rejonowy stwierdził, że pozwana wspólnota uzyskała od K. Z. (1) tytułem nienależnego jej świadczenia łącznie kwotę 10 531,40 zł ($8305,97\ \text{zł} + 335,43\ \text{zł} + 1890\ \text{zł} = 10.531,40\ \text{zł}$).

W dalszej kolejności Sąd I instancji wskazał, że pozwana broniła się zarzutem, że powódka dokonując wpłaty na rzecz komornika wiedziała, że nie była zobowiązana do świadczenia. W ocenie Sądu ten argument nie jest uzasadniony, jako że dokonanie wpłaty na rzecz komornika w toku prowadzonej przez niego egzekucji na podstawie istniejącego tytułu

wykonawczego, gdy zobowiązanie wymienione w tytule wykonawczym nie istnieje w sensie materialnoprawnym, nie stanowi spełnienia świadczenia, do którego znajduje zastosowanie art. 411 pkt 1 kpc. Dopiero gdy dojdzie do uchylecia tytułu wykonawczego, będziemy mieli do czynienia ze świadczeniem, którego podstawa prawna odpadła, przez co świadczenie stało się nienależne; wówczas temu, kto spełnił świadczenie, przysługuje roszczenie o zwrot świadczenia, którego podstawa odpadła na podstawie 410 § 2 kc. Sąd Rejonowy w konsekwencji uznał, że powódka domagała się zasądzenia części swojego roszczenia z tytułu świadczenia nienależnego, którego podstawa odpadła po jego spełnieniu – nakaz zapłaty w części utracił moc, a tym samym przestał w tej części istnieć tytuł wykonawczy, który był podstawą uzyskania świadczenia przez pozwaną w toku przeprowadzonej egzekucji. Wobec tego zarzut pozwanej odwołujący się do art. 411 pkt 1 k.c. nie mógł doprowadzić do oddalenia żądania.

Także i drugi z zarzutów strony pozwanej, że wspólnota nie jest już wzbogacona, jako że rozdysponowała środki uzyskane od powódki nienależnie w toku egzekucji – w ocenie Sadu Rejonowego – nie był zasadny z dwóch przyczyn. Po pierwsze wspólnota skierowała na drogę postępowania sądowego powództwo, w którym domagała się zasądzenia kwoty, co do której miała pełną świadomość, że K. Z. (1) nie jest dłużnikiem wspólnoty co do części należności powstałej przed dniem 3 czerwca 2008 roku (która stanowiła przeważającą część żądania). Ponadto podała w pozwie nieprawidłowy adres zamieszkania K. Z. (1), mając świadomość, że powódka już w 2006 roku wskazała jej inny adres jako adres zamieszkania, na który zresztą wspólnota wysyłała kierowaną do powódki korespondencję i który wskazała komornikowi w toku prowadzonej egzekucji. Powyższe okoliczności - według Sądu - przemawiają za uznaniem, że mając pełną świadomość bezzasadności swoich roszczeń w części obejmującej należność powstałą do dnia 3 czerwca 2006 roku (nabycia własności lokalu przez powódkę), pozwana wspólnota winna była się liczyć z obowiązkiem zwrotu kwoty, którą uzyskała od powódki nienależnie, jako że zaspokoila on dług innej osoby – poprzedniej właścicielki nieruchomości. Po wtóre zaś wydatkowanie pobranej nienależnie kwoty na pokrycie istniejących zobowiązań wspólnoty wobec jej kontrahentów nie stanowiło „zużycia lub utraty korzyści”, o których mowa w art. 409 kc.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, że uzyskane przez pozwaną wspólnotę od K. Z. (1) nienależne świadczenia opiewało łącznie na kwotę 10.531,40 zł. Powódka mogła się jednakże w niniejszej sprawie domagać z tego tytułu jedynie kwoty 8425,72 zł, jako że w pozostałej części jej roszczenia zostały prawomocnie odrzucone postanowieniem z dnia 16 sierpnia 2011 roku.

Za słuszne co do zasady Sąd uznał także stanowisko powódki w odniesieniu do części kosztów postępowania egzekucyjnego, które przypadły na rzecz komornika prowadzącego egzekucję na wniosek wspólnoty i nie zasilily jej majątku. Wyrządzona powódce szkoda odpowiadała tej części kosztów postępowania egzekucyjnego, która przenosiła kwoty należne komornikowi w przypadku, gdyby egzekucja była prowadzona na podstawie prawidłowego materialnie tytułu wykonawczego – obejmującego wyłącznie sumę należną wspólnocie (a w zasadzie sumę uznaną przez powódkę, która była wyższa od faktycznie należnej), czyli 3910 zł i prawidłowo naliczone koszty postępowania, czyli 666 zł. Szkodę tę wyrządziła jej pozwana wspólnota, która uzyskała w sposób świadomy tytułu wykonawczy na częściowo nienależne świadczenie i która na jego podstawie przeprowadziła egzekucję, narażając powódkę na to, że komornik obciąży K. Z. (1) kosztami egzekucyjnymi naliczonymi od częściowo nienależnego wspólnocie świadczenia, a zatem wyższymi od faktycznie usprawiedliwionych rzeczywistą wysokością zadłużenia powódki względem wspólnoty. Takie postępowanie stanowiło bezprawie cywilne, gdyż nie istniała żadna podstawa prawna dla dochodzenia i egzekucji od K. Z. (1) roszczeń obciążających poprzednią właścicielkę lokalu. Postępowanie wspólnoty było świadome, a zatem szkoda została wywołana w sposób zawiniony. Pomiędzy zawinionym i bezprawnym działaniem pozwanej wspólnoty, a doznaną przez K. Z. (1) szkodą istnieje adekwatny związek przyczynowy, jako że nie doszłoby do wyrządzenia tej szkody, gdyby wspólnota postąpiła zgodnie z prawem.

Po dokonaniu rozliczeń według Sądu Rejonowego komornik pobrał od powódki sumę o 1575,27 zł wyższą od tej, jaką powinien pobrać przy prawidłowo dochodzonym przez wspólnotę roszczeniu. Suma to odpowiada tym samym poniesionej przez K. Z. (1) szkodzie. Natomiast co do wydatków związanych z doręczaniem korespondencji (22,20 zł) oraz doręczaniem środków pieniężnych (1 zł), to w tym zakresie Sąd uznał, że te koszty były określone prawidłowo, jako że w takiej samej wysokości byłyby wydatki, gdyby pozwana skierowała do egzekucji prawidłowy pod względem

materialnym tytuł wykonawczy. Uiszczenie tych kosztów przez powódkę nie doprowadziło do poniesienia przez nią szkody, jako że te koszty były uzasadnione.

Za nieuzasadnione Sąd uznał stanowisko powódki co do możliwości obciążenia pozwanej wspólnoty kosztami przekazu pieniężnego, jakie K. Z. (1) poniosła dla dostarczenia egzekwowanej kwoty komornikowi. Sposób spełnienia egzekwowanego świadczenia zależy od wyboru osoby zobowiązanej do niego zgodnie z treścią tytułu wykonawczego. Wierzyciel nie może ponosić negatywnych konsekwencji ekonomicznych wyborów dokonywanych przez zobowiązanego co do sposobu realizacji obowiązków stwierdzonych tytułem wykonawczym. Tym samym żądanie w tej części było nieuzasadnione.

Mając na uwadze powyższe Sąd doszedł do przekonania, że całość kwoty pobranej nienależnie od powódki przez pozwaną wspólnotę wyniosła 10.531,40 zł, zaś wysokość szkody wyrządzonej K. Z. (1) przez wszczęcie egzekucji nienależnego świadczenia odpowiadała kwocie 1575,27 zł, co dało łącznie kwotę 12.106,67 zł. Powódka mogła się jednakże w niniejszej sprawie domagać z tego tytułu jedynie kwoty 8425,72 zł, jako że w pozostałej części jej roszczenia zostały prawomocnie odrzucone postanowieniem z dnia 16 sierpnia 2011 roku.

Żądanie zostało zatem uwzględnione do kwoty 8425,72 zł, co znalazło wyraz w treści pkt I wyroku.

Sąd uznał za nieuzasadnione żądania powódki dotyczące skapitalizowanych odsetek w kwocie 2475,27 zł, które pozostało do rozpoznania po częściowym odrzuceniu pozwu. Sąd uznał, iż w sprawie niniejszej powódka skutecznie wezwała pozwaną wspólnotę do zapłaty dopiero wezwaniem z dnia 1 grudnia 2010 roku, które doręczono zarządcy wspólnoty w dniu 2 grudnia 2010 roku. Sąd uznał, że wcześniejsze wezwanie do zapłaty (z dnia 20 stycznia 2009 roku), które zostało doręczone (...) spółce z o.o. w S. w dniu 21 stycznia 2009 roku, na które powoływała się w toku K. Z. (1) procesu, nie może zostać uznane za wywołujące skutek w postaci wezwania pozwanej wspólnoty jako dłużnika do spełnienia świadczenia. Wobec powyższego zadłużenie stało się wymagalne w dniu 9 grudnia 2010 roku, kiedy to upłynął zakreślony przez powódkę termin dla spełnienia świadczenia.

W ocenie Sądu I instancji brak jest jakichkolwiek podstaw dla uznania dopuszczalności zaliczania odsetek za opóźnienie od dnia 12 sierpnia 2008 roku, kiedy to powódka dokonała wpłaty na rzecz komornika, gdy skutecznie wezwała pozwaną wspólnotę do zapłaty w dniu 2 grudnia 2010 roku i postawiła zadłużenie w stan wymagalności w dniu 9 grudnia 2010 roku. Wskazana w treści pozwu kwota należności z tytułu skapitalizowanych odsetek nie znajdowała żadnego uzasadnienia, jako że była naliczona za nieprawidłowy okres, wobec czego powódka nie mogła domagać się jej zasądzenia od pozwanej, ani tym bardziej nie mogła żądać odsetek od tak wyliczonej sumy. Powódka mogła wyliczyć odsetki co najwyżej za okres od dnia 10 grudnia 2010 roku do dnia wniesienia pozwu, tj. do dnia 13 grudnia 2010 roku i od tak skalkulowanej kwoty domagać się odsetek, a z tej możliwości nie skorzystała. Stąd też żądanie zasądzenia na rzecz powódki należności z tytułu skapitalizowanych odsetek wraz z odsetkami od dnia wniesienia pozwu jako bezzasadne zostało oddalone co do kwoty 2475,27 zł, która pozostała do rozpoznania po odrzuceniu roszczeń z tego tytułu w pozostałym zakresie.

Za uzasadnione Sąd uznał żądanie zasądzenia odsetek od uwzględnionej części żądania od dnia wniesienia pozwu, jako że w tym dniu od 13 grudnia 2010 roku, skoro pozwana wspólnota pozostawała od trzech dni w opóźnieniu z zapłatą wymagalnego świadczenia.

Sąd oddalił powództwo ponad kwotę uwzględnioną w punkcie I wyroku uznając, że żądanie powódki jest w pozostałym zakresie nieuzasadnione, co znalazło wyraz w punkcie II wyroku.

Sąd wskazał, że ustalając stan faktyczny oparł się na zgromadzonych dokumentach – zarówno przedłożonych przez strony, jak i zawartych w aktach postępowania o sygn. I C 2485/09 oraz 620/09, których treść oraz autentyczność nie były przez strony kwestionowane. Sąd wskazał, iż w niniejszej sprawie żadna ze stron nie kwestionowała autentyczności oraz prawdziwości treści tychże dokumentów, stąd zostały uznane za w pełni wiarygodne. Sąd oparł się

ponadto na zeznaniach świadka E. K., które uznał za wiarygodne, albowiem korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym i nie były kwestionowane przez stronę powodową.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie III wyroku, kierując się ogólną odpowiedzialnością stron postępowania za jego wynik, w oparciu o dyspozycję art. 98 kpc oraz art. 100 kpc. Wskazał, że rozpatrywanej sprawie powódka wygrała proces w części odpowiadającej około 55 % zgłoszonego żądania i w takiej części mogła domagać się zwrotu kosztów procesu. Pozwana zaś wygrała proces w zakresie około 45 % i w takiej części mogła żądać od powódki zwrotu kosztów, jakie poniosła dla celowej obrony swoich praw w procesie.

Celowym kosztem dochodzenia praw przez powódkę były wydatki związane z uiszczeniem opłaty od pozwu w wysokości 591 zł. Ponadto powódka zgłosiła żądanie zwrotu kosztów dojazdu jej pełnomocnika samochodem prywatnym P. (...) na rozprawę w dniu 16 sierpnia 2011 roku w wysokości 334,32 zł, wskazując, że przejazd odbył się na trasie U. – S. oraz z powrotem, co dało łącznie 400 km. Powódka obliczyła należność z tego tytułu stosując stawkę za 1 km w wysokości 8,8358 zł, co dało w/w kwotę. Sąd uznał ten wniosek za uzasadniony jedynie w części, jako że dystans dzielący miejsce zamieszkania pełnomocnika powódki oraz siedzibę Sądu wynosi 168 km, co w obie strony daje 336 km. Jedynie wydatki dla pokonania takiej trasy były uzasadnione i tylko za taki dystans powódki miała prawo oczekiwać zwrotu. Sąd uznał za dopuszczalne zastosowanie na potrzeby obliczenia kosztów poniesionych z dojazdem pełnomocnika przepisów Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 25 marca 2002 roku w sprawie warunków ustalania oraz sposobu dokonywania zwrotu kosztów używania do celów służbowych samochodów osobowych, motocykli i motorowerów nie będących własnością pracodawcy (Dz. U. Nr 27, poz. 271 z późn. zm.), zgodnie z którym maksymalna wysokość stawki za 1 km przebiegu pojazdu samochodu osobowego o pojemności skokowej silnika powyżej 900 cm³ wynosi 0,8358 zł (0,8358 zł/1 km x 336 km = 280 zł 83 gr.). Stąd też łączna wysokość poniesionych przez powódkę kosztów i uzasadnionych wydatków opiewała na kwotę 871,83 gr.

Na koszty pozwanej złożyły się natomiast wynagrodzenie zawodowego pełnomocnika pozwanej w osobie radcy prawnej, ustalone w stawce minimalnej na podstawie § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r., Nr 163, poz. 1349 ze zm.) w kwocie 2400 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł. Pozwana mogła zatem domagać się od powódki około 1087 zł [(2 400 + 17) x 45%]. Dokonując zatem stosunkowego rozdzielenia kosztów Sąd Rejonowy zasądził od powódki na rzecz pozwanej kwotę 608 zł (1 087 – 479 = 608).

Apelację od powyższego wyroku wywiodła powódka i zaskarżając wyrok w części oddalającej powództwo, a mianowicie: z tytułu braku naliczenia przez Sąd na rzecz powódki skapitalizowanych odsetek liczonych od kwoty 8425,72 zł, począwszy od dnia 29 stycznia 2009 roku do dnia 12 grudnia 2010 roku, tj. (2046,64 zł) oraz w punkcie III sentencji wyroku, wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku, przez naliczenie na rzecz powódki skapitalizowanych odsetek od kwoty 8425,72 zł, począwszy od dnia 29 stycznia 2009 roku do dnia 12 grudnia 2010 roku, tj. (2046,64 zł) zwiększając o tą kwotę, w następstwie czego przyjęcie naliczenia odsetek od kwoty 10.472,36 zł od dnia 13 grudnia 2010 roku do dnia zapłaty, ponowne przeliczenie i zasądzenie kosztów postępowania za I instancję według norm przepisanych, zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów postępowania apelacyjnego.

Zaskarżonemu wyrokowi strona powodowa zarzuciła:

1. nieuwzględnienie wszystkich nowych okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy wskutek rażącego naruszania przepisów przez Sąd Rejonowy w Szczecinie, które miało - w ocenie powódki - zasadniczy wpływ na wynik sprawy i wysokość roszczenia;
2. w zaskarżonej części sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału wskutek naruszenia przepisów postępowania, w tym logicznego rozumowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy;
3. naruszenie prawa materialnego.

Skarżąca zarzuciła także brak odniesienia ze strony Sądu w zaskarżonym wyroku do przerabiania dokumentacji finansowej przez pozwaną wspólnotę w celu obejścia przez nią prawa, na których w ostateczności powstał niniejszy niekorzystny dla powódki obecnie zaskarżony wyrok, a wcześniej postanowienie w tej sprawie.

W uzasadnieniu apelacji skarżąca podniosła, że Sąd odmówił naliczenia należnych odsetek od dnia 29 stycznia 2009 roku do dnia wpływu na konto, wynikających z wezwania z dnia 20 stycznia 2009 roku doręczonego w dniu 21 stycznia 2009 roku reprezentującej Wspólnotę Mieszkaniową Spółce z o.o. (...) (...) z siedzibą w S..

Powódka wskazała w tym zakresie, że nie miała możliwości wcześniejszego wezwania pozwanej do zapłaty, ponieważ wciąż liczyła się z możliwością doręczenia przez Sąd dokumentacji źródłowej (t.j. pozwu Wspólnoty Mieszkaniowej z dnia 18 marca 2008 roku wraz z jej załącznikami i nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 24 kwietnia 2008 roku) na podstawie, której mogłaby doprecyzować wielkość kwoty głównej i przypadających od niej odsetek. Zdaniem powódki także adresat wezwania jest prawidłowy, albowiem (...) (...) rozumie jako reprezentanta pozwanej wspólnoty w jej interesach.

Powódka we wnioskach końcowych wskazała dodatkowo, iż w przedmiotowej sprawie naruszono Konwencję o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności tj. jej art. 6, a wcześniej Konstytucji RP., w związku z odmową doręczenia przez Sąd dokumentacji źródłowej powódce w postaci pozwu z dnia 18 marca 2008 roku wraz z jej załącznikami i nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 24 kwietnia 2008 roku. Sytuacja ta natomiast spowodowała postawienie powódki w zdecydowanie gorszej sytuacji procesowej, żądając jednocześnie odnoszenia się do dokumentacji źródłowej, której Sąd do dnia 8 lutego 2010 roku odmawiał doręczenia. Spowodowało, to ewidentną szkodę na rzecz powódki w postaci utraty kosztów ubocznych wynikających z „wyroku” z dnia 13 sierpnia 2009 roku.

Skarżąca wskazała nadto, że w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Rejonowy stwierdził, że powódka uznała kwotę na rzecz Wspólnoty Mieszkaniowej w wysokości 3910 zł. W ocenie powódki Sąd całkowicie mija się z prawdą, co wynika z całościowego materiału dowodowego ujętego we wszystkich postępowaniach w tej sprawie. Powódka przyjęła hipotetycznie i tymczasowo tą kwotę, ponieważ oczekiwała na doręczenie przez Sąd dokumentacji źródłowej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się bezzasadną i jako taka podlegała oddaleniu.

Sąd Odwoławczy podziela ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku i przeprowadzone w ich świetle rozważania prawne. Nie zachodzi, przeto konieczność i potrzeba powielania tychże wywodów (vide: wyrok SN z dnia 16 lutego 2006 r., IV CK 380/05, LEX nr 179977).

Przeciwko zasadności rozstrzygnięć zawartych w zaskarżonym wyroku nie mogą przemawiać zarzuty podniesione w apelacji skarżącej.

Nie może budzić wątpliwości, że dochodzone w sprawie roszczenia z tytułu zwrotu świadczenia nienależnego (art. 410 1 i 2 kc, w zw. z art. 405 kc), jak i odszkodowania z tytułu czynu niedozwolonego (art. 415 kc.) wynikają z zobowiązań o charakterze bezterminowym, które są wymagalnymi niezwłocznie po wezwaniu (art. 455 kc).

Sąd Rejonowy trafnie uznał, że wezwanie takie nie nastąpiło pismem z dnia 20 stycznia 2009 roku, już to z tego względu, że zostało ono nie tylko doręczone (...) spółka z o.o. w S., ale także skierowane „Wspólnoty Mieszkaniowej (...) spółka z o.o. w S.”, co nie mogło być potraktowane za równoznaczne z wezwaniem do zapłaty konkretnie pozwanej Wspólnoty Mieszkaniowej, która posiadała organ upoważniony do składania oświadczeń woli w imieniu Wspólnoty i odbierania takich do niej kierowanych, w postaci zarządu wybranego zgodnie z art. 20 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 roku o własności lokali.

Jawi się to tym bardziej jako oczywiste, jeśli się zważy, że w piśmie z dnia 1 grudnia 2010 roku do zapłaty został wezwany już prawidłowy podmiot, posiadający w rozpoznawanej sprawie legitymację procesową bierną.

Bez znaczenia dla oceny momentu zaistnienia po stronie pozwanej opóźnienia w spełnieniu świadczenia zarówno z tytułu zwrotu świadczenia nienależnego, jak i odszkodowania z tytułu czynu niedozwolonego pozostają podnoszone w apelacji okoliczności, gdzie skarżąca powołuje się na brak możliwości wcześniejszego wezwania pozwanej do zapłaty, w tym wynikający z opieszałości Sądu.

W tej ostatniej kwestii podkreślenia wymaga, że jakakolwiek wadliwość, czy opieszałość w działaniach Sądu nie może stanowić przesłanki do przyjęcia innego terminu wymagalności roszczeń powódki.

Dodatkowo przypomnienia wymaga, że powódka w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji, uwzględniając częściowe odrzucenie pozwu, domagała się skapitalizowanych odsetek od należności głównej (8425,72 zł) za okres do dnia 30 listopada 2010 roku, w kwocie 2475,27 zł.

W tym stanie rzeczy zawarcie w apelacji żądania zasądzenia skapitalizowanych odsetek od ww. kwoty 8425,72 zł za okres od dnia 1 grudnia 2010 roku do dnia 12 grudnia 2010 roku stanowi rozszerzenie powództwa, które jest w postępowaniu apelacyjnym niedopuszczalne (art. 383 kpc).

W dalszej konsekwencji roszczenie o zapłatę skapitalizowanych odsetek od kwoty 8425,72 zł za okres od dnia 11 grudnia 2010 roku do dnia 12 grudnia 2010 roku nie mogło być uwzględnionym w drodze rozpoznania apelacji powódki.

Mając na uwadze wszystko powyższe, na podstawie art. 385 kpc, orzeczono jak w sentencji wyroku.